

James Redfield

De Celestijnse belofte

James Redfield bij Boekerij:

Het tiende inzicht
Het geheim van Shambhala
Het twaalfde inzicht

ISBN 978-90-225-5882-9

NUR 302

Achttenvijftigste druk, 2011

Oorspronkelijke titel: *The Celestine Prophecy*

Oorspronkelijke uitgever: Hoover, Satori Publishing, 1993

Vertaling: Jaap van Spanje

Omslagontwerp: © Artwork HildenDesign, Munich, using an image from
ooyoo/iStockphoto

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

This edition was published by arrangement with Warner Books, Inc., USA. All rights reserved.

© Oorspronkelijke uitgave: James Redfield, 1994

© Voor de Nederlandse taal: De Boekerij bv, Amsterdam, 1994

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DANKBETUIGING

Zoveel mensen hebben hun stempel op dit boek gedrukt dat ik hen onmogelijk allemaal kan noemen. Maar ik ben bijzondere dank verschuldigd aan Alan Shields, Jim Gamble, Mark Lafountain, Marc en Debra McElhaney, Dan Questenberry, BJ Jones, Bobby Hudson, Joy en Bob Kwapien, Michael Ryce, maker van een reeks videobanden onder de titel *Why is this happening to me again*, en vooral mijn vrouw Salle.

INHOUD

Opmerking van de auteur	9
Kritische massa	11
Het langere nu	29
Een kwestie van energie	52
De strijd om de macht	83
De boodschap van de mystici	108
Opheldering van het verleden	143
De stroom inzetten	173
De interpersonele ethiek	205
De ontluikende cultuur	246

OPMERKING VAN DE AUTEUR

Al sinds een halve eeuw begint een nieuw bewustzijn in de mensenwereld door te dringen, een nieuw besef dat alleen maar transcendent, spiritueel kan worden genoemd. Als u dit boek aan het lezen bent, bent u misschien al iemand die vanbinnen aanvoelt wat er gaande is.

Het begint met een verhoogde waarneming van de manier waarop ons leven zich ontplooit. Het valt ons op dat zich op precies het juiste moment allerlei toevallige gebeurtenissen voordoen en precies de juiste mensen opduiken die ons leven plotseling een nieuwe en belangrijke wending geven. Misschien sterker dan anderen in andere tijden voelen we in deze geheimzinnige gebeurtenissen intuïtief een hogere betekenis. We weten wat het leven eigenlijk is: een spirituele ontplooiing die persoonlijk en betoverend is—een ontplooiing die geen wetenschap of wijsbegeerte of godsdienst volledig heeft kunnen verklaren. En we weten ook nog iets anders: als we eenmaal begrijpen wat er gaande is, als we begrijpen hoe we dit ondergrondse proces kunnen aanwenden en zorgen dat het zoveel mogelijk in ons leven plaatsvindt, zal de menselijke samenleving een quantumsprong naar een heel nieuwe manier van leven maken—waarin het beste van onze traditie tot uiting komt—en een cultuur scheppen die de hele geschiedenis lang het doel van de mens is geweest.

Het nu volgende verhaal is als bijdrage tot dit nieuwe besef bedoeld. Als het u raakt, als het iets uitkristalliseert dat u zelf in het leven waarneemt, geef dan wat u ziet aan anderen door—want

ik denk dat ons nieuwe besef van het spirituele zich op precies deze manier verbreidt, niet in rages of met opgeklopte kretologie, maar door een soort positieve, psychische besmetting van mensen.

Niemand van ons hoeft iets anders te doen dan net lang genoeg zijn twijfels en afleidingen uit te schakelen... dan kan deze werkelijkheid op wonderbaarlijke wijze ons eigendom worden.

KRITISCHE MASSA

Ik reed naar het restaurant, parkeerde en bleef even achterovergeleund zitten nadenken. Ik wist dat Charlene binnen zat te wachten om met me te praten. Maar waarom? Ik had al zes jaar niets van haar gehoord. Waarom dook ze uitgerekend nu op, net nu ik me een week lang in het bos had teruggetrokken?

Ik stapte de bestelwagen uit en liep naar het restaurant. Achter me in het westen ging de zon gloeiend onder en wierp opvallende, goud-amberen vlekken op het natte parkeerterrein. Een uur eerder was alles in een korte donderbui doornat geraakt, en nu was de zomeravond koel en fris en deed in het steeds vagere licht bijna surreëel aan. Aan de hemel hing een halvemaaan.

Onder het lopen kwamen allerlei oude beelden van Charlene op. Was ze nog steeds mooi, intens? Hoe zou de tijd haar veranderd hebben? En wat moest ik denken van dat oude manuscript waarover ze het had — dat oude handschrift dat in Zuid-Amerika gevonden was en waarover ze me dolgraag iets wilde vertellen?

‘Ik heb een tussenstop van twee uur op het vliegveld,’ had ze door de telefoon gezegd. ‘Zullen we samen gaan eten? Wat er in dit manuscript staat, vind je vast prachtig. Dat weet ik. Het is precies jouw soort geheimzinnigheid.’ Mijn soort geheimzinnigheid? Wat bedoelde ze daarmee?

Het restaurant binnen was stampvol. Diverse paren stonden te wachten op een tafel. Toen ik de gastvrouw vond, vertelde ze dat Charlene al een tafel had en wees me naar een terras boven de grote eetzaal.

Ik liep de trap op en zag een mensenmassa zich rond een van de tafels verdringen. Twee van hen waren politieagenten, die zich plotseling omdraaiden en langs me heen de trap afliepen. Toen de rest zich verspreidde, zag ik tussen hen door wie het middelpunt van hun aandacht was geweest — een vrouw die nog steeds aan tafel zat... Charlene!

Ik liep snel naar haar toe. ‘Charlene! Wat is er aan de hand? Is er iets mis?’

Met gespeelde irritatie gooide ze het hoofd in haar nek, stond op en produceerde haar beroemde glimlach. Haar kapsel was misschien anders dan vroeger, maar haar gezicht was precies zoals ik me dat herinnerde: fijne, tere trekken, een grote mond en enorme blauwe ogen. ‘Het is niet te geloven,’ zei ze, terwijl ze me vriendschappelijk omhelsde. ‘Ik ging een paar minuten geleden naar het toilet en terwijl ik weg was, heeft iemand mijn koffertje gestolen.’

‘Wat zat erin?’

‘Niets belangrijks. Gewoon een paar boeken en tijdschriften die ik bij me had voor op reis. Het is waanzinnig. De mensen aan de andere tafels vertelden dat iemand gewoon binnenkwam, het koffertje pakte en wegliep. Ze hebben de politie een beschrijving gegeven en de agenten zeiden dat ze de buurt gaan doorzoeken.’

‘Moet ik ze niet helpen?’

‘Nee, nee. Laten we het maar vergeten. Ik heb niet veel tijd en ik wil met je praten.’

Ik knikte, en Charlene stelde voor te gaan zitten. Een kelner verscheen, we keken dus naar het menu en gaven onze bestelling op. Daarna praatten we een kwartiertje over koetjes en kalfjes. Ik deed nogal nonchalant over mijn zelfgekozen isolement, maar mijn vaagheid ontging Charlene allerminst. Ze boog zich voorover en schonk me weer die glimlach.

‘En wat is er écht met je aan de hand?’ vroeg ze.

Ik keek haar recht in de ogen en zag de intense blik waarmee ze me aankeek. ‘Jij wilt altijd meteen het hele verhaal, hè?’

‘Altijd,’ zei ze.

‘Eigenlijk heb ik op dit moment wat tijd gemaakt voor mezelf en woon bij het meer. Ik heb hard gewerkt en denk over een andere richting in mijn leven.’

‘Ik weet nog dat je over dat meer vertelde. Ik dacht dat jij en je zuster het moesten verkopen.’

‘Nog niet, maar de onroerend-goedbelasting is een probleem. Omdat dat stuk grond zo dicht bij de stad ligt, gaat de belasting elk jaar omhoog.’

Ze knikte. ‘Wat ga je daarna doen?’

‘Ik weet het nog niet. Iets anders.’

Ze gaf me een betekenisvolle blik. ‘Klinkt alsof je net zo rusteloos bent als ieder ander.’

‘Dat zal wel,’ zei ik. ‘Waarom zeg je dat?’

‘Dat staat in het manuscript.’

Ik beantwoordde haar blik en we zwegen allebei.

‘Vertel ’s wat over dat manuscript,’ zei ik. Ze leunde achterover in haar stoel alsof ze haar gedachten ordende en keek me toen weer aan. ‘Ik heb je door de telefoon al verteld, geloof ik, dat ik een paar jaar geleden ben weggegaan bij de krant en ging werken voor een onderzoeksbureau dat voor de VN culturele en demografische veranderingen onderzoekt. Mijn laatste standplaats was Peru. Toen ik daar op de universiteit van Lima wat onderzoek zat af te ronden, hoorde ik almaar geruchten over een oud manuscript dat ontdekt was, maar niemand wist er het fijne van, zelfs niet op de archeologie- of antropologiefaculteiten. En toen ik contact opnam met de regering, ontkenden ze dat ze iets wisten, maar iemand anders vertelde dat de regering bezig was dat manuscript om een of andere reden in de doofpot te stoppen. Maar ook hij had dat niet uit de eerste hand. Je kent me,’ vervolgde ze. ‘Ik ben een nieuwsgierig type. Toen ik mijn werk af had, besloot ik nog een paar dagen te blijven om te kijken of ik iets kon ontdekken. Aanvankelijk bleek elk spoor een doodlopende weg, maar op een gegeven moment zat ik in een café buiten Lima te lunchen, toen ik zag dat een priester me

gadesloeg. Na een paar minuten kwam hij naar me toe en gaf toe dat hij me eerder die dag naar het manuscript had horen vragen. Hij wilde niet zeggen hoe hij heette, maar was wel bereid al mijn vragen te beantwoorden.'

Ze aarzelde even en keek me nog steeds intens aan. 'Hij zei dat het manuscript dateert van rond 600 voor Christus. Het voorspelt een grootscheepse verandering van de menselijke samenleving.'

'En wanneer moet die beginnen?' vroeg ik.

'In de laatste decennia van de twintigste eeuw.'

'Nu?'

'Ja, nu.'

'En wat voor soort verandering is dat dan wel?' vroeg ik.

Ze keek heel even verlegen en zei toen nadrukkelijk: 'Volgens de priester een soort wedergeboorte van het bewustzijn, die heel langzaam verloopt. Niet in godsdienstige maar in spirituele zin. We ontdekken iets nieuws over het leven op deze planeet, over wat ons bestaan betekent, en volgens die priester zal die kennis de menselijke cultuur diepgaand veranderen.'

Opnieuw zweeg ze even en vervolgde toen: 'De priester vertelde dat het manuscript in afdelingen of hoofdstukken is verdeeld, die allemaal aan een bepaald levensinzicht zijn gewijd. Het manuscript voorspelt dat de huidige mensheid die inzichten achtereenvolgens gaat begrijpen, eerst het ene inzicht en dan het andere, en dat we vanaf het punt waar we nu zijn, een volledig spirituele cultuur op aarde gaan ontwikkelen.'

Ik schudde mijn hoofd en trok cynisch een wenkbrauw op. 'Geloof je dat echt allemaal?'

'Nou ja,' zei ze, 'ik denk...'

'Kijk rond,' onderbrak ik haar, en wees naar de menigte in de zaal beneden ons. 'Dat is de echte wereld. Zie je daar soms iets veranderen?'

Net toen ik dat zei, maakte iemand aan een tafel tegen de verste wand een boze opmerking die ik niet kon verstaan, maar die luid genoeg was om de hele zaal tot zwijgen te brengen. Eerst dacht

ik dat er weer iemand beroofd werd, maar beseftte toen dat het een gewone ruzie was. Een vrouw van in de dertig stond op en staarde verontwaardigd naar de man tegenover haar. 'Nee,' gilde ze. 'Het probleem is dat onze verhouding niet gaat zoals ik wilde! Snap je dat? Het gaat niet zoals ik wilde!' Ze beheerste zich, gooide haar servet op tafel en liep weg.

Charlene en ik staarden elkaar geschokt aan: die uitbarsting had precies plaatsgevonden op het moment dat we het over de mensen beneden ons hadden gehad. Eindelijk knikte Charlene in de richting van de tafel waar de man alleen was achtergebleven, en zei: 'De echte wereld is aan het veranderen.'

'Hoe dan?' vroeg ik, nog steeds van mijn stuk gebracht.

'De verandering begint met het Eerste Inzicht, en volgens de priester komt dat aanvankelijk altijd onbewust naar boven als een fundamenteel gevoel van rusteloosheid.'

'Rusteloosheid?'

'Ja.'

'Maar wat zoeken we dan?'

'Dat is het nou net! Aanvankelijk weten we dat niet. Volgens het Manuscript beginnen we een alternatief soort ervaring te vermoeden... momenten in ons leven die op een of andere manier anders aanvoelen... intenser, inspirerender. Maar we weten niet wat die ervaring is of hoe we die langer moeten laten duren, en als die eindigt, voelen we ons rusteloos en ontevreden over een leven dat opnieuw doodgewoon lijkt.'

'Denk jij dat de woede van die vrouw uit zo'n rusteloosheid voortkwam?'

'Ja. Ze is net zoals wij allemaal. We zoeken allemaal naar een betere vervulling van ons leven en we willen niet opgescheept zitten met allerlei beperkingen. Dat rusteloze zoeken is de achtergrond van de "ik eerst"-houding die de laatste decennia iedereen besmet heeft, van Wall Street tot straatbendes.'

Ze keek me recht aan. 'En wat relaties betreft zijn we zo veel-eisend dat we ze bijna onmogelijk maken.'

Bij die opmerking moest ik aan mijn laatste twee relaties den-

ken. Allebei waren die heel intens begonnen maar binnen een jaar geëindigd. Toen ik mijn blik weer op Charlene richtte, zat ze geduldig te wachten. 'Wat doen we dan precies met onze romantische relaties?' vroeg ik.

'Daar heb ik met die priester een hele tijd over gepraat,' antwoordde ze. 'Als beide partners in een relatie te veel eisen, als ze allebei verwachten dat de ander in zijn of haar wereld leeft en altijd beschikbaar is om mee te doen aan de activiteiten die hij of zij kiest, dan komt het volgens de priester onvermijdelijk tot een gevecht tussen de ego's.'

Wat ze zei, sloeg de spijker op de kop. Mijn laatste twee relaties waren inderdaad afgezakt tot machtsgevechten. In beide situaties bleken we in een agendaconflict te verzeilen. Het tempo was te hoog. We hadden te weinig tijd voor coördinatie van onze afwijkende ideeën over wat we doen moesten, waar we heen moesten en welke belangen we moesten najagen. Uiteindelijk werd de kwestie van wie de leiding kreeg, wie de richting van die dag bepaalde, een onoplosbaar probleem.

Charlene vervolgde: 'Volgens het Manuscript merken we dat het juist vanwege die machtsstrijd heel moeilijk is om het een tijdje bij een en dezelfde persoon uit te houden.'

'Dat klinkt niet erg spiritueel,' zei ik.

'Dat is precies wat de priester zei,' antwoordde ze. 'Hij zei dat je niet moet vergeten dat dit probleem tijdelijk is en zal worden opgelost omdat het grootste deel van onze huidige maatschappelijke kwalen aan dat rusteloze zoeken te wijten is. Ten slotte gaan we beseffen wat we eigenlijk zoeken en wat die andere, vollediger ervaring eigenlijk is. Als we die volledig begrijpen, hebben we het Eerste Inzicht bereikt.'

De maaltijd kwam, en we zwegen terwijl de kelner meer wijn inschonk en wij elkaars gerechten proefden. Toen Charlene haar hand over de tafel uitstreekte om een stukje zalm van mijn bord te pakken, trok ze haar neus op en giechelde. Ik merkte hoe vanzelfsprekend het was om bij haar te zijn.

‘Oké,’ zei ik. ‘Wat is die ervaring dan die we zoeken? Wat is dat Eerste Inzicht?’

Ze aarzelde alsof ze niet wist waar ze beginnen moest. ‘Dat is moeilijk uit te leggen,’ zei ze. ‘Maar de priester drukte het als volgt uit. Volgens hem treedt het Eerste Inzicht op als we ons bewust worden van het *toeval* in ons leven.’

Ze boog zich voorover. ‘Heb je weleens een voorgevoel of een intuïtie gehad over wat je wilde doen? Een weg die je wilde inslaan wat je leven betreft? En je afgevraagd hoe dat zou kunnen? En dat je dan, als je dat al weer half vergeten was en met andere dingen bezig was, plotseling iemand ontmoette of iets las of ergens naar toe ging waardoor je precies de kans kreeg die je voor ogen had? Volgens de priester,’ vervolgde ze, ‘komt het toeval steeds vaker voor, en als dat gebeurt, hebben we de indruk dat toevalligheden eigenlijk niet alleen door het toeval verklaard kunnen worden. Ze lijken een soort lotsbestemming—alsof ons leven door een soort onverklaarde macht wordt geleid. Die ervaring brengt een gevoel van mysterie en opwinding teweeg, en als gevolg daarvan leven we intenser. De priester zei dat we een glimp van die ervaring opvangen en die proberen te bestendigen. Elke dag weten meer mensen zeker dat die geheimzinnige beweging echt bestaat en iets betekent, en dat er buiten ons dagelijkse leven iets anders gaande is. Dat besef is het Eerste Inzicht.’

Ze keek me vol verwachting aan, maar ik zei niets.

‘Begrijp je het niet?’ vroeg ze. ‘Het Eerste Inzicht is een herwaardering van het mysterie dat onze individuele levens op deze planeet omringt. Die geheimzinnige toevalligheden ervaren we, en hoewel we ze nog niet begrijpen, weten we dat ze echt zijn. Net als in onze kinderjaren voelen we weer dat ons leven een andere kant heeft die we nog moeten ontdekken, een of ander proces achter de schermen.’ Charlene boog zich steeds verder naar me voorover en gebaarde al pratend met haar handen. ‘Je hebt je hier echt ingestort, hè?’ vroeg ik.

‘Ik kan me de tijd herinneren,’ zei ze streng, ‘dat jij het ook over dit soort ervaringen had.’

Haar opmerking gaf me een schok. Ze had gelijk. Er was een periode in mijn leven geweest dat ik inderdaad dit soort toeval had meegemaakt en zelfs geprobeerd had psychologisch te verklaren. In de jaren daarna was mijn opvatting veranderd. Ik was dat soort waarnemingen om een of andere reden kinderlijk en irreeël gaan vinden, en ik had er zelfs niet meer op gelet.

Ik keek Charlene recht aan en zei verdedigend: ‘In die tijd studeerde ik waarschijnlijk, oosterse filosofie of christelijke mystiek. Dat weet je natuurlijk nog. Hoe dan ook, over wat jij het Eerste Inzicht noemt, is al eindeloos geschreven, Charlene. Waar ligt het verschil? Hoe kan de waarneming van geheimzinnige gebeurtenissen tot een culturele verandering leiden?’ Charlene keek even naar de tafel en richtte haar blik toen weer op mij. ‘Begrijp me niet verkeerd,’ zei ze. ‘Natuurlijk is het toeval al eerder ervaren en beschreven. De priester zei dan ook nadrukkelijk dat het Eerste Inzicht niets nieuws was. Hij zei dat er altijd al mensen zijn geweest die die onverklaarbare toevallen meemaakten, en dat uit die waarneming veel grootse pogingen tot wijsgerige en godsdienstige systemen zijn voortgekomen. Maar het verschil van tegenwoordig is een kwestie van aantal. Volgens de priester is die verandering nu aan de gang vanwege het aantal mensen dat dat besef deelt.’

‘Wat bedoelde hij daar precies mee?’ vroeg ik.

‘Volgens hem staat in het Manuscript dat het aantal mensen dat zich van dit soort toeval bewust is, in het zesde decennium van de twintigste eeuw dramatisch zou stijgen. Hij zei dat die groei zou doorgaan tot ongeveer het begin van de volgende eeuw, als een percentage van die mensen een bepaald niveau bereikt—een niveau dat ik als een kritische massa beschouw. Het Manuscript voorspelt,’ vervolgde ze, ‘dat onze hele cultuur bij het bereiken van deze kritische massa die toevallige ervaringen serieus begint te nemen. We zullen ons massaal gaan afvragen welk proces aan het menselijke leven op deze planeet ten grond-

slag ligt. En als die vraag door genoeg mensen tegelijk wordt gesteld, kunnen we ook de andere inzichten gaan verwerken—want als genoeg mensen zich in ernst afvragen wat er in dit leven gaande is, zullen we die ook ontdekken, zegt het Manuscript. Die andere inzichten zullen achtereenvolgens worden onthuld.’ Ze zweeg om een hap in haar mond te steken.

‘En als wij die andere inzichten onder de knie hebben,’ vroeg ik, ‘gaat dan de cultuur verschuiven?’

‘Dat is wat de priester zei,’ zei ze.

Ik keek haar even aan, overwoog het idee van een kritische massa en zei: ‘Dat klinkt allemaal heel ingewikkeld voor een Manuscript uit 600 voor Christus, hè?’

‘Dat weet ik,’ antwoordde ze. ‘Dat heb ik mezelf ook afgevraagd. Maar de priester verzekerde me dat de geleerden die het Manuscript vertaalden, absoluut overtuigd waren van zijn echtheid. Vooral omdat het geschreven is in het Aramees, de taal waarin een groot deel van de bijbel is geschreven.’

‘Aramees in Zuid-Amerika? Hoe is dat daar in 600 voor Christus terechtgekomen?’

‘Dat wist hij niet.’

‘Steunt zijn Kerk het Manuscript?’ vroeg ik.

‘Nee,’ zei ze. ‘Hij zei dat het grootste deel van de clerus het Manuscript met man en macht probeert te onderdrukken. Daarom wilde hij niet zeggen hoe hij heet. Kennelijk was alleen erover praten al gevaarlijk.’

‘Zei hij waaróm de meeste hogere geestelijken ertegen gekant zijn?’

‘Ja, omdat het de volledigheid van hun godsdienst in twijfel trekt.’

‘Hoe dan?’

‘Dat weet ik niet precies. Hij heeft daar niet veel over gezegd, maar kennelijk breiden die andere inzichten de traditionele ideeën van de Kerk zodanig uit dat de hiërarchie ervan schrikt, want die is heel tevreden met de huidige gang van zaken.’

‘Ik begrijp het.’

‘De priester zei ook,’ vervolgde Charlene, ‘dat het Manuscript volgens hem geen enkel kerkelijk principe ondermijnt, maar eerder nauwkeurig verklaart wat met die spirituele waarheden wordt bedoeld. Hij was ervan overtuigd dat ook de leiding van de Kerk dat zou inzien als ze een nieuwe poging deden om het leven weer als een mysterie te beschouwen en daarna de weg via de andere inzichten zouden gaan.’

‘Heeft hij je verteld hoeveel inzichten er zijn?’

‘Nee, maar hij had het wel over het Tweede Inzicht. Hij vertelde dat dat een juistere interpretatie van de moderne geschiedenis en een verdere verklaring van die transformatie bevat.’

‘Heeft hij daarover uitgeweid?’

‘Nee, daar had hij geen tijd voor. Hij zei dat hij weg moest om iets te regelen. We spraken af dat we elkaar die middag weer in zijn huis zouden ontmoeten, maar toen ik daar kwam, was hij er niet. Ik heb drie uur gewacht, maar hij kwam niet opdagen. Uiteindelijk ben ik weggegaan om mijn vlucht naar huis niet te missen.’

‘Je bedoelt dat je niet meer met hem hebt kunnen praten?’

‘Klopt. Ik heb hem niet teruggezien.’

‘En de regering heeft het bestaan van dat Manuscript ook nooit bevestigd?’

‘Nee.’

‘En hoe lang geleden is dat gebeurd?’

‘Ongeveer anderhalve maand.’

Minutenlang aten we zwijgend. Eindelijk keek Charlene op en vroeg: ‘Wat vind je ervan?’

‘Ik weet het niet,’ zei ik. Ik bleef deels sceptisch bij de gedachte dat mensen echt konden veranderen. Maar voor een ander deel was ik geïntrigeerd door het idee dat een manuscript met een dergelijke inhoud echt kon bestaan.

‘Heeft hij je een kopie of zoiets laten zien?’ vroeg ik.

‘Nee. Ik heb alleen mijn aantekeningen.’

Opnieuw zwegen we. ‘Weet je,’ zei ze, ‘ik had gedacht dat je echt enthousiast zou zijn over die ideeën.’

Ik keek haar aan. 'Misschien wil ik wel eerst een soort bewijs zien dat het echt waar is wat dat Manuscript zegt.'

Opnieuw glimlachte ze breed.

'Wat?' vroeg ik.

'Dat is ook precies wat ik zei.'

'Tegen wie? Tegen die priester?'

'Ja.'

'En wat zei hij?'

'Hij zei dat de ervaring het bewijs was.'

'Wat bedoelde hij daarmee?'

'Hij bedoelde dat onze ervaring bevestigt wat in het Manuscript staat. Als we echt nadenken over hoe we ons vanbinnen voelen, hoe ons leven zich op dit moment ontplooit, dan zien we dat de ideeën van dat Manuscript voor de hand liggen en de waarheid bevatten.' Ze aarzelde. 'Vind jij ze niet logisch?'

Ik dacht even na. Klonken ze logisch? Was iedereen zo rusteloos als ik, en zo ja, kwam dat dan voort uit het eenvoudige inzicht—een simpel besef dat in de loop van dertig jaar is opgebouwd—dat het leven meer omvat dan we weten, meer dan we ervaren kunnen? 'Ik weet het niet,' zei ik eindelijk. 'Ik moet er maar eens over nadenken.'

Ik liep de tuin naast het restaurant in en ging achter een cederhouten bank tegenover de fontein staan. Rechts van me zag ik de knipperlichten van het vliegveld en hoorde ik de brullende motoren van een straalvliegtuig dat klaar was voor de start.

'Wat een prachtige bloemen,' zei Charlene achter me. Ik draaide me om en zag haar over het pad op me afkomen. Ze bewonderde de rijen petunia's en begonia's in de borders. Ze kwam naast me staan en ik legde een arm om haar heen. Ik werd door herinneringen overspoeld. Toen we jaren geleden nog allebei in Charlottesville, Virginia, woonden hadden we vaak hele avonden gepraat. De meeste discussies gingen over wetenschappelijke theorieën en psychische groei. Allebei waren we gefascineerd door die gesprekken en door elkaar. Toch viel me op hoe platonisch onze verhouding altijd was geweest.

‘Goh,’ zei ze, ‘wat leuk om je weer te zien.’

‘Dat weet ik,’ antwoordde ik. ‘Als ik jou zie, komen een hele hoop herinneringen terug.’

‘Ik vraag me af waarom we geen contact hebben gehouden,’ zei ze aarzelend.

Die opmerking bracht me weer naar het verleden. Ik herinnerde me de laatste keer dat ik Charlene had gezien. Ze zei me toen bij mijn auto gedag. In die tijd zat ik vol nieuwe ideeën en vertrok uit mijn geboorteplaats om met ernstig mishandelde kinderen te gaan werken. Ik meende te weten hoe ik die kinderen hun intense reacties en geobsedeerde gedrag kon laten overwinnen, die verhinderden dat ze een normaal leven leidden. Maar in de loop van de tijd was mijn benadering onjuist gebleken. Ik moest mijn onkunde toegeven. Het was me nog steeds een raadsel hoe mensen zich van hun verleden kunnen bevrijden.

Terugkijkend op de laatste zes jaar wist ik dat die ervaring de moeite waard was geweest. Toch voelde ik ook de drang om iets anders te gaan doen. Maar wat? Waar? Sinds Charlene me had geholpen mijn ideeën over jeugdtrauma's vorm te geven, had ik maar een paar keer aan haar gedacht, en nu was ze weer in mijn leven terug—en was ons gesprek weer even opwindend als vroeger.

‘Ik zal wel verdronken zijn geweest in mijn werk,’ zei ik.

‘Ik ook,’ antwoordde ze. ‘Bij de krant moest ik het ene verhaal na het andere schrijven. Ik vergat al het andere.’

Ik kneep in haar schouder. ‘Weet je, Charlene, ik was helemaal vergeten hoe goed we met elkaar kunnen praten; onze gesprekken zijn altijd zo makkelijk en spontaan.’

Haar blik en glimlach bevestigden mijn opmerking. ‘Dat weet ik,’ zei ze. ‘Gesprekken met jou geven me altijd zoveel energie.’ Ik wilde nog iets anders zeggen, toen Charlene langs me heen naar de ingang van het restaurant begon te staren. Haar gezicht werd bleek en bezorgd.

‘Wat is er?’ vroeg ik. Ik keek om. Allerlei mensen liepen achteloos pratend naar het parkeerterrein en ik zag niets ongewoons.

Ik keek Charlene weer aan. Nog steeds keek ze geschrokken en verward.

‘Wat was er?’ drong ik aan.

‘Daar, bij die eerste rij auto’s—zag je daar die man in dat grijze pak?’

Ik keek opnieuw naar het parkeerterrein. Een nieuwe groep mensen liep de deur uit. ‘Welke man?’

‘Hij is misschien al weg,’ zei ze, uit alle macht turend. Ze keek me diep in de ogen. ‘Toen de mensen aan de andere tafels de man beschreven die mijn koffertje had gestolen, zeiden ze dat hij dun haar en een baard had, en een grijs overhemd aan had. Volgens mij zag ik hem daar bij die auto staan... en hij keek naar ons.’

Ik voelde mijn maag samentrekken van bezorgdheid. Ik zei tegen Charlene dat ik zo terug was en liep naar het parkeerterrein om rond te kijken, maar zorgde dat ik niet te ver uit de buurt raakte. Ik zag niemand die aan die beschrijving voldeed.

Toen ik weer bij de bank kwam, deed Charlene een stap naar me toe en vroeg zacht: ‘Denk jij dat die man denkt dat ik een kopie van het manuscript heb? En dat hij daarom mijn koffertje heeft gestolen? Dat hij het terug probeert te krijgen?’

‘Ik weet het niet,’ zei ik. ‘Maar we bellen de politie en vertellen wat je gezien hebt. Volgens mij zouden ze ook de passagiers voor jouw vlucht moeten controleren.’

We liepen naar binnen en belden de politie, en toen die kwam, vertelden we wat er gebeurd was. Ze namen twintig minuten de tijd om in elke auto te kijken en legden toen uit dat ze verder geen tijd hadden. Ze beloofden alle passagiers op Charlenes vliegtuig te laten nagaan.

‘Waar hadden we het trouwens over voordat we die man zagen?’ vroeg ze.

‘Over onszelf,’ antwoordde ik. ‘Charlene, hoe kwam je op het idee om mij hierover te bellen?’

Ze keek me verbluft aan. ‘Toen ik in Peru was en die priester me over het Manuscript vertelde, moest ik almaar aan jou denken.’

‘O ja?’

‘Op dat moment zei me dat niet zoveel,’ vervolgde ze, ‘maar toen ik later in Virginia terug was, moest ik elke keer dat ik aan het Manuscript dacht, ook aan jou denken. Daarna kreeg ik die opdracht in Miami waar ik nu naar toe ga, en pas in het vliegtuig ontdekte ik dat we hier een tussenlanding maakten. Toen ik landde, heb ik je nummer opgezocht. Volgens je antwoordapparaat mocht ik je bij het meer alleen in noodgevallen bellen, maar ik dacht dat je dat wel goed vond.’

Ik keek haar even aan en wist niet wat ik zeggen moest. ‘Natuurlijk,’ zei ik eindelijk. ‘Ik was blij dat je belde.’

Charlene keek op haar horloge. ‘Het is al laat. Ik ga maar naar het vliegveld.’

‘Stap maar in mijn auto,’ zei ik.

We reden naar de hoofdterminal en liepen naar de vertrekhal. Ik lette zorgvuldig op alles wat ongewoon was. Toen we aankwamen, gingen de mensen al aan boord, en een van de politieagenten die we ontmoet hadden, bekeek elke passagier. Toen we bij hem kwamen, zei hij dat hij iedereen met een ticket bekeken had maar dat niemand aan de beschrijving voldeed.

We bedankten hem, en toen hij weg was, draaide Charlene zich om. Ze glimlachte naar me. ‘Ik moet gaan,’ zei ze, en stak haar armen uit om me te omhelzen. ‘Hier heb je mijn nummers. Laten we ditmaal contact blijven houden.’

‘Luister,’ zei ik, ‘wees alsjeblieft voorzichtig en bel de politie als je iets raars ziet.’

‘Maak je over mij geen zorgen,’ zei ze. ‘Ik red me wel.’

Even keken we elkaar diep in de ogen.

‘Wat ga je aan dat Manuscript doen?’ vroeg ik.

‘Dat weet ik niet. Kijken of er nieuwsberichten over komen, denk ik.’

‘En als het in de doofpot wordt gestopt?’

Opnieuw die volle glimlach. ‘Ik wist het wel,’ zei ze. ‘Je bent om. Ik zei je toch dat je het prachtig zou vinden? Wat ga jij eraan doen?’

Ik haalde mijn schouders op. 'Waarschijnlijk kijken of ik er iets over ontdekken kan.'

'Goed. Bel me als je iets vindt.'

We namen opnieuw afscheid en ze liep weg. Ze draaide zich eenmaal om en zwaaide, en toen verdween ze de slurf in. Ik stapte in mijn bestelwagen en reed naar het meer. Onderweg stopte ik alleen om te tanken.

Eenmaal thuis liep ik naar de afgeschermdde veranda en ging in een van de schommelstoelen zitten. De avondlucht was vol krekels en boomkickers, en in de verte hoorde ik een nachtzwaluw. In het westen, aan de overkant van het meer, zakte de maan steeds lager en zond zijn gerimpelde weerschijn over het wateroppervlak naar me toe.

Het was een interessante avond geweest, maar ik was nog steeds sceptisch over het idee van een culturele ommezwaai. Net als veel andere mensen was ik verstrikt geraakt in het maatschappelijke idealisme van de jaren zestig en zeventig, en bovendien in de spirituele belangen van de jaren tachtig. Maar het was moeilijk te zeggen wat er eigenlijk gaande was. Wat voor soort nieuwe informatie zou de hele mensenwereld kunnen veranderen? Het klonk allemaal te idealistisch en te vergezocht. De mensen woonden immers al heel lang op deze planeet. Waarom zouden we nu pas plotseling inzicht in ons bestaan verwerven? Ik staaarde nog een paar minuten over het water, deed het licht uit en ging naar de slaapkamer om te lezen.

De volgende ochtend werd ik plotseling wakker met een droom die nog fris in mijn geheugen lag. Een minuut of twee bleef ik naar het plafond staren en wist alles nog. Ik had me een weg door een bos gebaad, want ik zocht iets. Het was een groot en ongewoon mooi bos. Tijdens mijn zoektocht kwam ik in een aantal situaties terecht waarin ik me totaal verloren en verbijssterd voelde en niet kon besluiten hoe ik verder moest. Ongelooflijk genoeg verscheen op al die momenten uit het niets een persoon, alsof die me speciaal kwam uitleggen waar ik heen

moest. Ik wist nooit helemaal precies wat ik zocht, maar die droom had me heel optimistisch en zelfbewust gestemd.

Ik ging zitten en zag een straal zonlicht vol vonkende stofjes via het raam door de kamer vallen. Ik liep naar het raam en trok de gordijnen open. Het was een schitterende dag met een wolkeloze hemel en helder zonlicht. Een stevige bries schudde zachtjes aan de bomen. Op deze tijd van de dag zou het meer wel volop rimpelen en glinsteren en blies een frisse wind over je heen als je zwom.

Ik liep naar buiten en dook erin, kwam boven water, zwom naar het midden en draaide me op mijn rug om naar de vertrouwde bergen te kijken. Het meer lag in een diep dal waar drie berg-ruggen samenkwamen: een volmaakt uitzicht dat mijn grootvader in zijn jeugd had ontdekt.

Het was nu al honderd jaar geleden dat hij voor het eerst als kleine ontdekkingsreiziger over die bergen had gelopen, een wonderkind opgroeiend in een wereld stampvol poema's en beren en Creek-Indianen, die in primitieve hutten op de noordelijke bergrug huisden. Hij had in die tijd gezworen dat hij ooit in dit volmaakte dal met die dikke oude bomen en zeven bronnen zou gaan wonen, en uiteindelijk lukte dat. Later legde hij het meer aan, bouwde een huisje en maakte met een jonge kleinzoon talloze wandelingen. Ik had mijn grootvaders hartstocht voor dit dal nooit helemaal begrepen; toch had ik dit stuk grond altijd in stand proberen te houden, ook toen de beschaving oprukte en het uiteindelijk omringde.

Vanaf het midden van het meer zag ik bij de top van de noordelijke rug een speciale rotspunt uitsteken. Een dag eerder was ik in de traditie van mijn grootvader naar dat overhangende stuk rots geklommen en had geprobeerd wat vrede te vinden in het uitzicht en de geuren en de manier waarop de wind in de boomtoppen wervelde. En toen ik daar zat en uitkeek over het meer en het dichte bladerdak in het dal beneden, was ik me langzaam beter gaan voelen, alsof de energie en het perspectief een soort blokkade in mijn geest ophieven. Een paar uur later

zat ik met Charlene te praten en hoorde ik voor het eerst over het Manuscript.

Ik zwom terug en trok me aan de houten steiger voor het huisje uit het water. Ik wist dat dit allemaal een beetje te veel van het goede was. Hier zat ik me in deze heuvels te verbergen omdat ik schoon genoeg had van het leven dat ik leidde, toen plotseling Charlene opdook en me de oorzaak van mijn onrust uitlegde—daarbij een oud manuscript citerend dat het geheim van het menselijke bestaan beloofde te onthullen.

Maar ik wist ook dat Charlenes komst precies het soort toeval was waar het Manuscript het over had, iets dat te onwaarschijnlijk leek om alleen maar toeval te kunnen zijn. Kon dat oude document gelijk hebben? Hadden we misschien ondanks al onze ontkenningen en cynisme langzaam een kritische massa mensen opgebouwd die zich van dat toeval bewust was? Waren de mensen nu rijp om dat verschijnsel te begrijpen en dus eindelijk het doel te begrijpen achter het leven zelf?

Maar wat was dat nieuwe begrip dan? vroeg ik me af. Zou de rest van de inzichten in het Manuscript ons dat duidelijk maken, zoals de priester had gezegd?

Ik moest een beslissing nemen. Ik voelde een nieuwe richting in mijn leven, een nieuw punt om me op te richten. De vraag was alleen wat ik nu doen moest. Ik kon hier blijven, of een manier zoeken om de zaak verder te onderzoeken. De gedachte aan het mogelijke gevaar kwam bij me op. Wie had Charlenes koffertje gestolen? Was die iemand soms bezig het Manuscript in de doofpot te stoppen? Hoe kwam ik daarachter?

Ik dacht lang over de mogelijke risico's na, maar uiteindelijk kreeg mijn optimisme de overhand. Ik besloot me geen zorgen te maken. Ik wilde voorzichtig, stapje voor stapje verder gaan. Ik liep naar binnen en belde het reisbureau met de grootste advertentie in de *Gouden Gids*.

De man met wie ik praatte, zei dat hij inderdaad een reis naar Peru kon regelen. Toevallig was er zelfs een afzegging waarvan ik gebruik kon maken—een vlucht met al bevestigde hotelre-

servering in Lima. Ik kon het hele arrangement met korting krijgen, zei hij... als ik over drie uur vertrok.
Drie uur?